

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost Syrská arabská republika
t. č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 585/26, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2024, č. j. KRPL-111258-33/ČJ-2024-180022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci se podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění stanovená

v rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 11. 2024, č. j. KRPL-111282-15/ČJ-2024-180022, za účelem jeho předání podle přímo použitelného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) s tím, že doba zajištění byla prodloužena o 26 dnů, tedy do 21. 1. 2025.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná dostatečně nezvážila možnost uložení mírnějších opatření. Délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného a konkrétního odůvodnění. Skutečnosti odůvodňující prodloužení zajištění je třeba doložit a náležitě vyhodnotit. Žalobce poukázal na existenci kritérií pro určení příslušného členského státu dle nařízení Dublin III a uvedl, že Bulharsko čelí různým problémům v oblasti azylového systému. Problémem je mnohdy nedostatečná kapacita přijímacích center, zhoršené podmínky přijímání žadatelů o azyl a nedostatečná právní ochrana během procesu. Nedostatky byly zmíněny v různých soudních rozhodnutích. Problémem je rovněž délka azylových řízení, kritizovány jsou postupy na hranicích, kde dochází k občasnému porušování práv migrantů. Bulharsko čelí výzvám v integraci žadatelů o azyl a dlouhodobém přístupu k sociálním službám. Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu příslušného k posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě či dalších ve spise obsažených podkladech. Že je třeba se případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení zabývat, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že nenastaly překážky ve smyslu čl. 3 odst. 2 zmíněného nařízení, svou úvahu v tomto směru nepromítla do napadeného rozhodnutí. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí odůvodnila toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody a aby pregnantně vysvětlila, proč se uchýlila k zajištění žalobce.
3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Uvedla, že zvážila možnost použití mírnějších opatření, což z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je také vysvětleno, proč se zajištění prodlužuje právě o 26 dnů. Azylové řízení v Bulharsku žalobce zpochybňuje vážně za použití floskulí, které nejsou podloženy. Žalovaná si při rozhodování byla vědoma požadavku uvedeného v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a této otázce se v napadeném rozhodnutí věnovala. V Bulharsku žalobci nelidské či ponižující zacházení nehrozí. Tento závěr plyne z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o azylovém systému v Bulharsku, která je součástí správního spisu.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
5. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne 27. 11. 2024 v 9.00 hodin společně s dalšími cizinci kontrolován hlídkou cizinecké policie na hraničním přechodu Petrovice – Lückendorf. Žalobce se neprokázal žádným cestovním dokladem ani pobytovým oprávněním, neboť jím vůbec nedisponoval. Porovnáním otisků prstů byl zjištěn záznam v systému EURODAC ze dne 20. 11. 2024 v Bulharsku. Žalobce sám uvedl, že od roku 2007

pobýval mimo území Sýrie, protože se chtěl vyhnout mobilizaci. Od roku 2019 do roku 2024 žil v Turecku, které opustil kvůli špatné finanční situaci a rasismu. Cílem jeho cesty bylo Norsko nebo Velká Británie. Do Bulharska, kde byl kontrolován policií, se dostal v nákladovém prostoru nákladního auta. V uprchlickém táboře v Sofii mu byly odebrány otisky prstů a podal si tam žádost o azyl. Dále putoval pěšky do Srbska a následně se ve skupině dalších lidí pomocí převaděčů dostal dodávkou do Německa. Za hranicí však byl i se spolucestujícími kontrolován německou policií, která je vrátila do ČR. Cestoval bez dokladu a bez oprávnění k pobytu. Přes ČR pouze tranzitoval.

6. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 11. 2024, č. j. KRPL-111258-16/ČJ-2024-180022, byl žalobce zajištěn za účelem předání s tím, že původní doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 27. 11. 2024 do 26. 12. 2024. Doba zajištění tehdy byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání a lhůtám, které mají česká a bulharská strana ke vzájemné komunikaci. Po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce Ministerstvo vnitra odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Bulharska, na což bulharská strana dne 10. 12. 2024 reagovala souhlasným stanoviskem s předáním žalobce zpět na bulharské území. Ministerstvo vnitra žalované sdělilo, že vzhledem ke lhůtám stanoveným dublinským nařízením bude předání žalobce realizováno do 21. 1. 2025 a požádalo žalovanou o patřičné prodloužení doby zajištění žalobce.
7. Z takto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce vycházela. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, nadále jsou splněny podmínky trvání zajištění, Bulharsko, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, již souhlasilo s předáním žalobce. Žalobci bude předáno rozhodnutí o jeho přemístění a po uplynutí odvolací lhůty bude možné realizovat předání do Bulharska. Existuje tedy reálný předpoklad, že k předání žalobce do Bulharska skutečně dojde. Původně stanovená lhůta pouze nebyla dostatečná, žalovaná při novém stanovení doby zajištění přihlíží k potřebě obstarání potřebných dokladů, komunikace s Bulharskem a zabezpečení eskorty. Z předchozího jednání žalobce je zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že by se nenavrátil do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Úmyslem žalobce bylo skrytě se dostat do Německa a následně pokračovat do Norska nebo Velké Británie. Není proto možno uložit žádné z mírnějších opatření dle § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce nedisponuje finančními prostředky, nemá v ČR příbuzné ani blízké osoby, pouze tudy tranzitoval. Žalobce v ČR nemá ani žádné stálé ubytování a pro žalovanou by se tak mohl stát nedohledatelný.
8. Žalovaná dodala, že žalobce je zdravý, v ČR nemá žádné vazby, rozhodnutí o prodloužení zajištění je z hlediska dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života přiměřené. Dále žalovaná odkázala na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a uvedla, že Bulharsko dodržuje patřičný standard ochrany lidských práv a z dostupných informací nevyplývá, že by zde existovaly systematické nedostatky přinášející riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ani žalobce ve své výpovědi neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že mu v Bulharsku nelidské či ponižující zacházení hrozí. Předání žalobce do Bulharska je proto dle žalované uskutečnitelné.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
11. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podanou žalobu lze označit za obecnější, rámcově využívanou v případě vícero cizinců, jak je zdejšímu soudu z jeho činnosti známo. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaná náležitě nezvážila možnost uložení mírnějších opatření. Z napadeného rozhodnutí (str. 6-7) je naopak zcela zřejmé, že žalovaná se touto otázkou zabývala. Nemohla však přehlédnout, že žalobce přes ČR cestoval s využitím převaděče bez dokladů a bez oprávnění k pobytu do Německa. Právní

úpravu pobytu cizinců přitom zcela ignoroval, navíc byl bez prostředků a bez jakékoli vazby k území ČR. Za této situace žalovaná správně vyhodnotila, že využití zvláštních (mírnějších) opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců není vhodné. Nadto je třeba připomenout, že rozhodnutí o prodloužení zajištění obsahově navazuje na předchozí rozhodnutí o zajištění žalobce, pročez není třeba klást na jeho odůvodnění stejné požadavky, jako na prvotní rozhodnutí o zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, publ. ve Sbírce NSS pod č. 2936/2013; judikatura NSS dostupná na www.nssoud.cz).

13. Na posledně uvedené lze odkázat také k námitce systematických nedostatků azylového řízení v Bulharsku. Prostřednictvím systému EURODAC bylo zjištěno, že si žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, k jehož azylovému systému se žalovaná vyjadřovala již v prvotním rozhodnutí o zajištění. Žalobce sám se v řízení o zajištění k systematickým nedostatkům bulharského azylového systému nevyjadřoval. Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 5. 1. 2023, č. j. 3 Azs 427/2021-22, uvedl, že: *„Jak tedy Nejvyšší správní soud již mnohokrát vysvětlil, pokud cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, bod [21]).“* Uvedené platí v daném případě o to více, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím o prodloužení doby zajištění žalobce, na jehož odůvodnění lze klást, jak bylo uvedeno výše, jiné požadavky nežli na rozhodnutí o zajištění.
14. Přestože se žalovaná otázkou systematických nedostatků bulharského azylového řízení zabývala již v rozhodnutí o zajištění, nepominula ji navíc ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 8). Podkladem k této úvaze jí přitom byla ve správním spise založená

informace OAMP o azylovém systému v Bulharsku. K podmínkám bulharského azylového řízení se nadto opakovaně vyjadřoval také Nejvyšší správní soud, který neshledal, že by Bulharsko nebylo schopno zajistit žadatelům o mezinárodní ochranu adekvátní podmínky (srov. jeho rozsudky ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40, či ze dne 14. 11. 2019 č. j. 1 Azs 226/2019-26).

15. Pokud jde o dobu prodloužení zajištění, žalovaná se odůvodnění této otázky rovněž náležitě věnovala. Popsala procesní situaci, ve spise založenou komunikaci s Ministerstvem vnitra, resp. jeho komunikaci s bulharskou stranou, která souhlasí s převzetím žalobce. Doba, o niž bylo zajištění žalobce prodlouženo, není nepřiměřená, neboť sleduje dosažení účelu zajištění. Je stanovena jako nezbytně dlouhá, aby mohlo být předání žalobce řádně realizováno, a nevybočuje přitom z limitů stanovených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
16. Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné ani nepřezkoumatelné. Žalovaná nerozhodovala o prvotním zajištění žalobce, nýbrž o prodloužení doby jeho zajištění. Její závěry nevybočují z mezí relevantní právní úpravy. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil jednání, a to v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhł konání jednání, které ani soud nepovažoval za nezbytné.
18. V souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její činnosti správního orgánu nevznikly.
19. O návrhu na přiznání odkladného účinku, který byl součástí podané žaloby, soud nerozhodoval, neboť v krátké zákonné lhůtě rozhodl o věci samé. Ostatně z povahy institutu zajištění cizince, resp. prodloužení doby zajištění, nepřichází přiznání odkladného účinku v úvahu, neboť by zcela popíralo a mařilo samotný smysl a účel zajištění, kterým je časově ohraničené omezení osobní svobody (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2024, č. j. 2 Azs 245/2024-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. ledna 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně